

Benchmark is zo'n heerlijk modieus woord waarvan niemand goed weet wat het betekent. Ik heb de betekenis van dit woord voor het schrijven van dit artikel opgezocht in online encyclopedie Wikipedia. Een benchmark is volgens Wikipedia: 'Een methode om de prestatie van verschillende systemen, apparaten of organisaties met elkaar te kunnen vergelijken'. Benchmarking is een theorie waarbij organisaties van elkaar kunnen leren, verantwoording afleggen en toezicht vergemakkelijken. De uitkomst van een benchmark is een soort maatstaaf dat iets over de prestatie zegt. De Engelse term benchmark komt waarschijnlijk van het gebruik om de hoogte van een werkstuk te meten vanaf 'de hoogte van de werkbank.

Auteur: Hein van Iersel

Over benchmarks en bottlenecks

Om een bedrijfstak als de sportveldenbranche aan een benchmarkonderzoek te onderwerpen is een hachelijk en misschien wel onmogelijke taak. Maar het feit dat het hachelijk is wil niet zeggen dat het vergeefse moeite is. In branches waar benchmarkstudies orde van de dag is, zijn tal van instrumenten ontwikkeld om zaken heel precies met elkaar te vergelijken. Zoiets kost veel tijd en gewenning van de partijen die met elkaar worden vergeleken. Doel van een benchmarkstudie die IPC Groene Ruimte heeft opgezet is om een 'gemiddeld sportveld' te beschrijven. En vervolgens te inventariseren welke stappen er genomen moeten worden om tot dat veld te komen. Zo ver zijn ze nog niet, maar dat neemt niet weg dat iedere discussie over het onderwerp een stap in de goede richting is. Als je, net als ik, bij de presentatie van het

benchmarkonderzoek bent geweest zou je kunnen zeggen dat de discussie tussen vakgenoten veel belangrijker is dan het ontwikkelen van een benchmark. Ik praat over de presentatie van het benchmarkonderzoek dat is opgezet en uitgevoerd door verschillende vakdocenten op het gebied van sportveldbeheer: Ernst Bos, Bertus Gibcus, Johan Velthorst, Arno de Leeuw hielden op 3 april jl. hun presentatie op sportcentrum Valkenhuizen in Arnhem. Aanwezig waren een aantal vertegenwoordigers van de aannemers, maar vooral fieldmanagers van de deelnemende gemeenten.

Het meest interessante programmaonderdeel was naar mijn bescheiden oordeel de middagdiscussie waarin fieldmanagers de gepresenteerde onderzoekresultaten over de inhoud en ontwikkelingen van hun vak bediscussieerden. Een aardige quote was bijvoorbeeld de 'sterk groeiende weerzin tegen het fenomeen Wetravelden'. Verschillende fieldmanagers hadden geen goed woord over voor deze 'zandbakken'. Ook wordt er door fieldmanagers kritisch aangekeken tegen de huidige aanbestedingspraktijken. Een schrijnend voorbeeld kwam van een gemeente in het zuiden van het land die

door juridisch ingrijpen gedwongen werd de gehanteerde gunningcriteria overboord te gooien door een kleine onduidelijkheid in de procedure. De betrokken ambtenaar werd verplicht om te gaan samenwerken met een aannemer die gefocust was op een lage prijs. Andere aanwezigen verzochten in dit verband dat het wellicht wenselijk zou zijn naast de RAW-methodiek hiervoor een specifieke werkwijze op te nemen in het bestek.

Toch is het zeker niet alleen kommer en kwel. Bij alle betrokken gemeenten zijn fieldmanagers constant bezig met zoeken naar methoden om hun velden te upgraden. Dat kan door het gebruik van innovatieve machines, zoals de Field Top Maker die de gemeente Utrecht dient en nieuwe topdrainage mogelijkheden, zoals het ijscodraineren wat de gemeenten Arnhem en Zevenaar reeds doen.

Ook het al dan niet inschakelen van adviseurs is een gespreksonderwerp wat voor veel beroering zorgt. Veel gemeenten halen hun advies bij ISA Sport of bij één van de bemestingsleveranciers. Andere gemeenten kiezen er nadrukkelijk voor om alle kennis in eigen huis te hebben. Dat is natuurlijk alleen mogelijk bij grotere gemeenten waar meerdere mensen fulltime betrokken zijn bij onderhoud, beheer en planning van sportvelden.

